

**MĂNĂSTIREA COȘOTENI, FOSTA MĂNĂSTIRE
DRĂGĂNEȘTI, MĂNĂSTIREA PERSONALULUI DIN
ARMA COMUNICAȚII, TEHNOLOGIA INFORMAȚIEI
ȘI APĂRARE CIBERNETICĂ DIN ARMATA ROMÂNIEI**

**COȘOTENI MONASTERY, FORMER DRĂGĂNEȘTI
MONASTERY, MONASTERY OF THE SIGNALS AND
CYBER DEFENSE FORCE PERSONNEL OF THE
ROMANIAN ARMY**

General-locotenent (r.) dr. Valentin BECHERU*
(Academy of Romanian Scientists, 3 Ilfov, 050044, Bucharest, Romania,
email: secretariat@aosr.ro)
Veronica COJOCARU**

Rezumat: 18 decembrie 2024 reprezintă o dată de referință în istoria a două instituții importante ale societății românești, Armata și Biserica. Este ziua în care a fost semnat „Protocolul - cadru de colaborare între Ministerul Apărării Naționale, reprezentat de general de brigadă Gheorghe Maxim, comandantul Comandamentului Comunicațiilor și Informaticii, și Mănăstirea Coșoteni din cadrul Episcopiei Alexandriei și Teleormanului, reprezentată de protosinghel Ciprian Florea, starețul Mănăstirii Coșoteni”.

Cuvinte cheie: protocol, lăcaș de cult, Ministerul Apărării Naționale, comunicații și informatică, Mănăstirea Coșoteni.

Abstract: December 18, 2024 represents a landmark date in the history of two important institutions of Romanian society, the Army and the Church. It is the day when the "Protocol - framework for collaboration between the Ministry of National Defense, represented by Brigadier General Gheorghe Maxim, commander of the Signals Command, and the Coșoteni Monastery within the Diocese of Alexandria and Teleorman, represented by Protosinghel Ciprian Florea, abbot of the Coșoteni Monastery" was signed.

Keywords: protocol, place of worship, Ministry of National Defense, signals, Coșoteni Monastery.

La 21 martie 2024, prin adresa comună a Comandamentului Comunicațiilor și Informaticii, Comandamentului Apărării Cibernetică și Asociației „Radu Grămaticul”, se solicita Preasfinției sale Părintele Galaction, Episcopul Alexandriei și Teleormanului ca „Mănăstirea Coșoteni, de-o ființă cu Țara Românească și martoră a înființării

* membru asociat al Academiei Oamenilor de Știință din România, email: cristina.becheru@yahoo.com.

** muzeograf, Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu”, Roșiori de Vede, email: verapredoi@yahoo.com.

Mitropoliei Țării Românești, să devină mănăstire a personalului din specialitățile militare comunicații, informatică și apărare cibernetică. Mănăstirea Coșoteni va deveni locul de unde se va aduce pomenire eroilor armeei ce au făcut supremul sacrificiu în cei peste o sută cincizeci de ani de existență pentru apărarea patriei și neamului românesc”.

Ca urmare a acestui demers, la 19 iunie 2024 Preasfinția sa Părintele Galaction, Întâiul Episcop al Alexandriei și Teleormanului, informează pe semnatarul solicitării „că a fost aprobat, de către forurile eparhiale, acest demers, și acordăm arhierasca binecuvântare pentru toate activitățile ce se vor desfășura în acest sfânt lăcaș de cult, cu respectarea rânduielilor bisericești și a protocolului militar”.

Protocolul cadru de colaborare, încheiat la 18 decembrie 2024, intră în vigoare cu data semnării acestuia și reglementează colaborarea între părți pentru organizarea și desfășurarea de activități comune pentru realizarea următoarelor obiective:

- dezvoltarea moral-duhovnicească a personalului prin acțiuni comune;
- organizarea de activități culturale comune cu instituțiile militare, cu precădere cele din învățământul militar;
- aniversarea și/sau comemorarea evenimentelor cu semnificație deosebită în viața și istoria poporului român, a Bisericii Ortodoxe Române și a Armatei României;
- Sărbătorirea Zilei Armatei României, a Zilei Transmisioniștilor Militari, armelor, specialităților și structurilor militare;
- organizarea de manifestări și ceremonii, participarea la activități dedicate sărbătorilor pascale, ale Nașterii Domnului și la Marile sărbători creștine în scopul educării personalului în spiritul respectului față de tradițiile militare și religioase;
- promovarea și susținerea inițiativelor privind cultivarea și dezvoltarea sentimentului patriotic și religios, de camaraderie și de armă;
- ajutorarea centrelor de plasament, caselor de tip familial, căminelor spital, centrelor de servicii sociale;
- cinstirea memoriei eroilor neamului și a personalităților marcante din Armata României;
- organizarea de activități cu participarea elevilor/studentilor din instituțiile militare de învățământ;
- susținerea unor activități de pregătire a tinerilor din instituțiile militare de învățământ.

Prin acest demers, Mănăstirea Coșoteni, mănăstire a personalului de comunicații, tehnologia informației și apărarea cibernetică, se alătură *Mănăstirii Dintr-un Lemn* ce este mănăstirea aviatorilor și marinarilor din Armata României.

Istoria Mănăstirii Coșoteni, fosta Mănăstire Drăgănești, este de o seamă cu Țara Românească prin ctitorul acesteia, Negru Vodă, nume de legendă ce este atribuit întemeietorului țării, dar și martoră a înființării

Mitropoliei Țării Românești, în mai 1359, prin existența acesteia alături de marile vetre ale monahismului românesc.

Înființarea Mitropoliei Țării Românești reprezintă recunoașterea unei stări de fapt de către Patriarhia Ecumenică de la Constantinopol, în urma demersurilor repetate ale voievodului Nicolae Alexandru Basarab (1352 – 1364) „*a cerut nu numai o dată și adesea prin scrisorile sale și s-a rugat de Smerenia Noastră și de dumnezeiescul și sfântul Sinod*”¹, așa cum rezultă din „*Hotărârea sinodală constând măsura prin care se așează ca exarh patriarhul în Țara Românească Mitropolitul de la Vicina Iachint*”.

Recunoașterea stării de fapt presupune existența unei organizări a Bisericii Țării Românești de nivel mitropolie, existența de clerici și laici, dar și a mănăstirilor, schiturilor și bisericilor. Acestei organizări îi lipsea un arhiereu „*și să primească un arhiereu ce este hirotonisit de Smerenia Noastră și să facă parte din dumnezeiescul și sfântul nostru sinod și să-l aibă pe acesta ca păstor legiuit a toată Țara Românească*”².

Prima mănăstire a Țării Românești, atestată documentar în anul 1372, este Mănăstirea Vodița, ridicată se Sfântul Nicodim în perioada 1370 – 1371 „*lucrările terminându-se în toamna anului 1371, fie în anul 1372, iar zugrăvirea în anii următori*”³.

În „Istoria Mitropoliei Țării Românești”, studii publicate la împlinirea a 600 de ani de existență, în anul 1959, se prezintă mănăstirile și schiturile existente în mai 1359, acestea sunt:

- Mănăstirea Curtea de Argeș.

Aceasta a fost prima Mitropolie a Țării Românești și reședința primului mitropolit al țării, Iachint. Tradiția populară atribuie ridicarea mănăstirii lui Negru Vodă și Meșterului Manole.

- Mănăstirea de pe locul episcopiei de la Râmnicu Vâlcea.

Pomelnicul mănăstirii începe cu „*Io Basarab voievod*”.

- Schitul Negru Vodă.

Biserica schitului este săpată în stâncă și are o firidă pe peretele dinspre nord ce este cunoscută în tradiția populară ca fiind „*altarul papistășesc al soției lui Negru Vodă*”, soția lui Basarab I, Marghita, dar și soția lui Nicolae Alexandru Basarab, Clara, erau catolice (papistase). Schitul este situat pe malul stâng al râului Dâmbovița la 25 km sud-est de Câmpulung.

- Cloașterul din Câmpulung.

Mănăstire ce are legătură cu soția catolică a lui Negru Vodă așa cum rezultă din hrisovul domnitorului Constantin Șerban, din 20 mai 1656, în care se menționează că locul mănăstirii a fost dat de către soția lui Negru Vodă. „*Cercetările mai noi, atât la noi cât și în alte țări, relevă tot mai mult importanța pe care o are, în general, ca izvor istoric, tradiția, atunci când*

¹ Eudoxiu Hurmuzaki, *Documente grecești privitoare la istoria românilor*, Vol. XIV, partea I, 1320–1716, București, 1915, pp. 1–6.

² *Ibidem*.

³ Mircea Păcurariu, *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1980, p. 66.

ea este, într-adevăr, de origine populară, transmisă din generație în generație, iar nu de origine cultă, cărturărească, fabricată în medii de cancelarie sau eclesiastică”⁴.

În lucrarea menționată anterior, lui Negru Vodă, conform tradiției populare, îi sunt atribuite următoarele mănăstiri:

1. Arnota, din munții Vâlcii.

În descrierea Munteniei, Anton Maria Del Chiaro, secretarul italian al lui Constantin Brâncoveanu, consemnează că mănăstirea a fost întemeiată de Negru Vodă.

2. Drăgănești, de lângă Rușii de Vede.

Tradiția locală atribuie mănăstirea lui Negru Vodă.

3. Bălteni.

Situată la nord de București, în mijlocul Codrilor Vlăsiei, în tradiția populară are legătură cu o luptă a lui Negru Vodă.

4. Căscioarele.

Situată în partea de est a comunei cu același nume, lângă Pădurea Căscioarele sunt ruinele unei mănăstiri cunoscută ca fiind a lui Negru Vodă.

În *Istoria Bisericii Ortodoxe Române* a preot, profesor, doctor Mircea Păcurariu sunt menționate ca existente, în mai 1359, următoarele mănăstiri și schituri:

– temeliile unei biserici de zid, ridicată pe la mijlocul secolului al XIII-lea, de proporții reduse, sub ruinele bisericii Vodița;

– biserica săpată în stâncă de la Cetățeni, cunoscută ca fiind „a lui Negru Vodă” și temeliile a două biserici aflate în hotarul aceleiași comune;

– sihăstriile din munții Buzăului (schitul Fundătura, schitul Agafton, biserica schitului Alunișu) sau schiturile Corbii de Piatră și Nămăiești, considerate din perioada lui Neagoe Basarab sunt mai vechi;

– ruinele unei biserici mai vechi, descoperite la Curtea de Argeș, pe locul unei biserici cu hramul Sfântului Nicolae din secolul al XIV-lea;

– mănăstirea de pe locul episcopiei de Râmnic. „Tradiția atribuie o altă serie tot întemeietorului țării. De pildă Arnota (Del Chiaro, secretarul lui Brâncoveniu, spune ca a fost întemeiată de Negru Vodă). Drăgănești (lângă Roșiori de Vede), Bălteni (în mijlocul Codrului Vlăsiei) și Căscioarele (lângă Oltenița) sunt atribuite de tradiția locală tot lui Negru Vodă”⁵.

Este aproape de neconceput existența Țării Românești fără o organizare reală a Bisericii țării, ierarhia statală impunea și existența unei ierarhii bisericești. Privind din perspectiva formării Țării Românești, dar și a înființării Mitropoliei Țării Românești, considerăm că Negru Vodă ar putea

⁴ *Istoria Mitropoliei Țării Românești. Studii publicate în anul 1959, la împlinirea a 600 de ani de existență*, Editura Trinitas, București, 2010, p. 71.

⁵ Mircea Păcurariu, *op. cit.*, pp. 286 – 287.

fi oricare dintre domnitorii țării până la Nicolae Alexandru Basarab, inclusiv⁶.

Se poate constata că înainte de recunoașterea oficială a Mitropoliei Țării Românești, în Țara Românească există o adevărată viață monahală, iar Mănăstirea Drăgănești, ridicată de către întemeietorul țării, în tradiția populară Negru Vodă, a fost martoră la înființarea mitropoliei țării.

Mănăstirea Coșoteni, fosta Mănăstire Drăgănești, se află la doi kilometri est de orașul Roșiori de Vede, atestat documentar la 26 de ani după înființarea Mitropoliei Țării Românești, 1385, când pelerinii germani Ulrich Von Tennstädt și Peter Sparnau, trec prin Țara Românească, „viind din Târnova bulgară pe la Sviștov și «al doilea Sviștov», Zimnicea, care e a «voevodului», ating un «Russenart» care e Rușii, Rușii de Vede”⁷, iar în „Istoria comerțului românesc, epoca veche”, Nicolae Iorga menționează „de unde se putea merge în 1385 la «Nicopolul Domnului muntean», la Rușii de Vede («Russenart») cari erau deci un vechi oraș”⁸.

Școlile mănăstirești au avut un rol important în dezvoltarea culturii și învățământului, tinda bisericilor având și rol de școală, acestea erau „cele mai însemnate centre de activitate cărturărească, mediile cele mai propice pentru dezvoltarea culturii vremii”⁹. Una dintre activitățile importante ale unei școli mănăstirești este cea de copiere a cărților bisericești, devenind școli de copiiști sau caligrafi. Școli importante de caligrafi au fost la Mănăstirea Tismana, Mănăstirea Neamț și Mănăstirea Putna, acestea fiind considerate cele mai importante școli de caligrafi, dar nu au fost singurele „Documentele atestă existența și a altor școli mănăstirești. Pentru cei 18 dieci, grămătici și logofeți atestați documentar în Teleorman, este posibil să fi existat o școală de slovenie la Mănicești sau pe lângă Mănăstirea Țigănia – Drăgănești de lângă Rușii de Vede”¹⁰. Mănăstirea Țigănia – Drăgănești este Mănăstirea Drăgănești, care în unele documente apare și cu numele satului din apropiere.

După unele cercetări recente, în secolele XVI - XVII „Teleormanul pare a fi unul dintre județele în care știința de carte cunoaște o înflorire semnificativă. După București și după Dâmbovița, cu Târgoviștea, care era capitala Țării Românești, Teleormanul ocupă locul al treilea în această privință. După propriile noastre investigații între anii 1501 – 1650 pot fi identificați pentru județul Teleorman un număr de 111 dieci, grămătici și logofeți și un număr de 90 de preoți”¹¹.

⁶ Valentin Becheru, *Drăgănești de Vede, 510 ani de la prima atestare documentară*, în *Drăgănești de Vede, 510 ani de la prima atestare documentară*, Editura Universității Naționale de Apărare „Carol I”, București, 2024, p. 13.

⁷ Nicolae Iorga, *Istoria Românilor*, vol. III, Editura Enciclopedică, București, 1993, p. 203.

⁸ Idem, *Istoria comerțului românesc, epoca veche*, Tipografia „Tiparul Românesc”, 1925, p. 55.

⁹ *Istoria învățământului din România*, vol. I, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1983, p. 76.

¹⁰ *Ibidem*, p. 80.

¹¹ Stan V. Cristea, *Monografia Județului Teleorman*, Editura „Teleormanul Liber”, Alexandria, 1988, p. 248.

La școala mănăstirii se învăța scrierea și citirea dar și noțiuni de matematică necesare ținării veniturilor mănăstirii și hotărnicilor.

Matei Basarab este ctitor „den temei” al Mănăstirii Drăgănești, iar biserica mănăstirii a fost ridicată între 30 iunie – 1 august 1647, conform pisaniei.

Constantin C. Giurescu descrie biserica mănăstirii în „Istoria Românilor”, astfel „mică dar elegantă, bine proporționată, ea este înălțată în 1647, într-o lună numai: de la 30 iunie la 1 august stil vechiu, ispravnic fiind căpitanul Badea”¹².

Ansamblurile mănăstirești construite în perioada lui Matei Basarab sunt de regulă puncte fortificate, zidurile acestora delimitează, perimetral, mănăstirea, iar biserica mănăstirii este elementul în jurul căreia se realizează incinta monahală, iar Mănăstirea Drăgănești făcea parte din mănăstirile fortificate ridicate în acea perioadă „erau adevărate puncte fortificate, construite din porunca și cu cheltuiala lui Matei Basarab, fie în asociere cu doamna Elina, fie cu mari dregători, cu precădere rude apropiate ale sale, de la Sadova – Dolj, 1633; Slobozia – Ialomița, 1634; Negru Vodă din Câmpulung Muscel 1635 – 1647; Arnota – Vâlcea, 1635 – 1637; Căldărușani – Ilfov, 1637 – 1638; Măxineni – Brăila, 1637 – 1639; Dintr-un Lemn – Vâlcea, 1640; Brâncoveni – Olt, 1633 – 1640; Plătărești – Călărași, 1640 – 1646; Drăgănești – Teleorman, 1640 – 1647; Strehaia – Mehedinți, 1645 – 1651; Plumbuita din București, ante 1647; Gura Motrului – Mehedinți, 1646 – 1647; Negoiești – Călărași, 1648 – 1649; Sf. Apostoli Târnovului, după 1645; Brebu – Prahova, 1640 - 1650”¹³.

Mănăstirea Drăgănești a fost ridicată de către domnitor împreună cu rudele dinspre mamă „den temei însi denpreun<ă> cu rudele noastre ce ni se trag despre mumă-me, anume jupan Diicu, marele spătar și jupan Drăgușen marele paharnic”¹⁴.

Din mănăstirea ridicată de Matei Basarab zidurile ansamblului mănăstiresc Drăgănești nu se mai păstrează, doar biserica mănăstirii a rezistat timpului „Din fosta Mănăstire Drăgănești se păstrează în prezent doar lăcașul de pioasă rugă, zidurile de incintă și clădirile aferente fiind dispărute încă din secolul trecut. Numai atunci când fundațiile acestora vor fi cercetate pe cale arheologică se vor putea formula considerațiuni sigure asupra dimensiunilor incintei și arhitecturii clădirilor componente”¹⁵.

Mănăstirea Drăgănești este menționată în următoarele hrisoave din epoca lui Matei Basarab:

– 27 noiembrie 1640. Mănăstirea Drăgănești se regăsește împreună cu mănăstirile ridicate din temei de către Matei Basarab „și alte mănăstiri

¹² Constantin C. Giurescu, *Istoria Românilor*, vol. III, partea I, Fundația pentru literatură și artă, București, 1941, p. 67.

¹³ *Ibidem*, pp. 59 – 60.

¹⁴ Veniamin Nicolae, *Ctitoriile lui Matei Basarab*, Editura Sport-Turism, București, 1982, p. 73.

¹⁵ Cristian Moisesescu, *Arhitectura epocii lui Matei Basarab*, vol. I, Editura Meridiane, 2002, București., p. 87.

vechi den cari n-au fost închinat, cari cu puterea și îndemnarea lui Dumnezeu le-am zidit noi de iznoavă, den temeiu, cărora li se cheamă numele acestea: Câmpul Lungu, Sadova, Brâncoveni, Arnota, Călduroșani, mănăstirea Deunlemn, Măxinenii, Drăgăneștii de la Ruși, Brebul, Plătărești”¹⁶;

– aprilie 1641, Partenie Patriarh al Constantinopolului menționează Mănăstirea Drăgănești între „celle din nou redidite: Câmpu-Lunpă, Sadova, Brâncovenii, Arnota, Căldărușani, Monastirea dintr'unu lemn, Măcsineni, Drăgănesci, Brebul, Plătăresci”¹⁷ care se vor administra conform dorințelor ctitorilor;

– 27 noiembrie 1641 Mănăstirea Drăgănești se regăsește printre mănăstirile care nu au fost închinat și pe care domnitorul le-a zidit deoarece erau în paragină „Câmpul Lungu, Sadova, Brâncoveni, Arnota, Călduroșani, mănăstirea Deunlemn, Măxinenii, Drăgăneștii de la Ruși, Brebul, Plătărești”¹⁸.

Constantin Voievod, prin hrisovul din 14 mai 1657, întărește cele ce au fost orânduite de „preacinstiului și prea luminatului Domnău reposatului Matei Voievod”¹⁹, iar Mănăstirea Drăgănești se regăsește printre cele „cari cu ajutorul și îndemânarea lui Dumnedeu diditu-le-au răposatului Matei Vodă de isnovă din temei, cărora li-se chiamă numele acestea: Câmpulungu, Sadova, Brâncoveni, Arnota, Căldărușeni, Monastirea de-unu lemn, Măcsineni, Drăgănesci de la Ruși, Brebu, Plătărești”²⁰.

În anul 1708 Constantin Brâncoveanu, nepotul lui Matei Basarab, la 61 de ani de la ridicarea mănăstirii „den temei” repară Mănăstirea Drăgănești²¹.

În hrisovul de sfințire al mănăstirii din 12 noiembrie 1717 este consemnat: „Sfântul Lăcaș a fost pictat pentru prima dată abia în anul 1708, în timpul dar și pe cheltuiala Domnitorului Constantin Brâncoveanu (pictura se păstrează în mare parte până astăzi)”.

După ridicarea de către domnitorul fanariot Nicolae Mavrocordat a Mănăstirii Văcărești 1716 – 1723 și închinarea acesteia în anul 1721 Patriarhiei Ierusalimului, Mănăstirea Drăgănești devine metoh al Văcăreștilor. Când mănăstirea a devenit metoh al Văcăreștilor nu se cunoaște, dar la 4 octombrie 1746 era închinată Mănăstirii Văcărești, după cum rezultă din *Documente teleormănene (după o condică de copii din secolul al XVII-lea a Institutului Sud-Est european)* publicate de Nicolae Iorga în *Buletinul Comisiunii Istorice a României* în anul 1932. „4 Octombrie 7255. Călin Bălescu din «sat Plata, sud. Telm.» arată că s-a

¹⁶ DRH, B, XXVII, 2013, doc. 511, p. 620.

¹⁷ DRH, B, XXVIII, 2018, doc. 79, pp. 118 - 119.

¹⁸ Cesar Bolliac, *Monastirile din România (monastirile închinat)*, București, Typographia lui Stephan Rassidescu, 1862, pp. 486 - 487.

¹⁹ *Ibidem*, p. 492.

²⁰ *Ibidem*, p. 497.

²¹ DANIC, Mănăstirea Arnota, VIII, 178, apud Ecaterina Țânțăreanu, *Habitat medieval în sud – vestul Munteniei în sec. XIV – XVII. Temeiuri istorice și arheologice*, Editura Renaissance, București, 2010, p. 137.

judecat cu «Stan Horghie călăraș ot Ruș, pentru o moșie ce se cheamă Gubănești». «El au răspunsu de zice că partea lui Călin ar fi dat-o neamului lui mai înainte la mănăstirea Drăgăneștii, ce este aici, aproape de Ruși..., fiind acăstă mănăstire închinată la mănăstirea Văcărești»²². În perioada în care mănăstirea a fost metoh al Văcăreștilor, viața monahală a încetat iar în catagrafiile Mănăstirii Văcărești din 18 iunie 1836, 18 noiembrie 1845 și din 20 iunie 1856 se menționează doar Moșia Drăgănești.

Cesar Bolliac, în cartea „Monastirile din România (monastirile închinete)”, apărută în anul 1862, consemnează vizita făcută la Mănăstirea Drăgănești. „Monastirea Drăgăneșci. Totu în Districtul Teleormanului amu mai descoperitu uă Monastire vechiă, care mi s'a spussu de locuitorii dupe moșia ei, că în vechime a fostu locuită de călugări și că este sippussă Monastirei Văcărești, dar acumu este părăginită și mai de totu derepănată”²³. Bolliac prezintă starea în care se afla mănăstirea înainte de anul 1864, cu toate că „cele mai multe documente de închinare rostesc un cuget uniform, acela de a întreține mănăstirile pământene în primul loc, și numai ce va prisosi să se trimită sfintelor locuri”²⁴.

După secularizarea averilor mănăstirești este posibil ca viața monahală să reînvie la Mănăstirea Drăgănești, așa cum rezultă din consemnarea preotului Mircea Stancu, ce a păstorit parohia Văcărești între 1842 – 1960, perioadă în care biserica mănăstirii devine biserică de mir, făcută în actul de inventariere din anul 1969 „Din informațiile obținute de la bătrânul Stan Ghețu, mort în anul 1949, în vârstă de peste 80 de ani, după 1864 – povestea el – viața Mănăstirii a început a se destrăma și a dispărut cu totul după războiul din 1877, când ultimul călugăr bătrân, la puțin timp după ce a fost jegmănit de tâlhari, a dispărut într-o noapte, fără urme, rămânând doar un câine, care a urlat zile și nopți în șir, prin viile din spatele bisericii”²⁵.

La aproximativ 20 de ani după vizita lui Bolliac, Petre Ispirescu descrie starea în care se găsea mănăstirea în anul 1882, în urma unei călătorii la Roșiorii de Vede. Ieșind pe drumul către București din Ruși „dai de un sat părăsit, numit Țigănia. Aici este o biserică părăsită, din care au rămas numai zidurile, și despre care se spun multe prin oraș”²⁶.

Cesar Bolliac și Petre Ispirescu ne prezintă starea în care se afla mănăstirea: părăsită și în paragină. Această stare din ultimele decenii ale secolului al XIX-lea, continuă și la începutul secolului al XX-lea. După sfârșitul Primului Război Mondial Ioan Stănculescu-Ghigheanu, profesor la Gimnaziul din Roșiori de Vede, în două articole publicate în „Almanahul

²² Nicoae Iorga, *Documente teleormanene (după o condică de copii din secolul al XVII-lea a Institutului Sud-Est european)*, în BCIR, vol. XI, Tiparul așezământului tipografic „Datina Românească”, Vălenii-de-Munte, 1932, p. 18 – 19.

²³ Cesar Bolliac, *op. cit.*, p. 440.

²⁴ A. D. Xenopol, *Domnia lui Cuza-Vodă*, Tipografia editoare „Dacia” Iași, 1903, p. 347.

²⁵ Registrul inventar parohia Drăgănești, filiala Văcărești 1969, f. 2.

²⁶ Petre Ispirescu, *De la București la Roșiorii-de-Vede și înapoi*, în *Poveștile unchiașului sfântos*, Editura Cartea Românească, București, 1937, p. 136.

Județului Teleorman”, prezintă situația în care se afla: „Biserica dela Țigănie se găsește astăzi într-o stare de mizerie de nedescris. E fără ușă, cu geamurile sparte, cu pereții jupuiți și zgâriați. Adesea vitele se servesc de ea ca staul”²⁷ și „Fără ușe, cu picturile murale «al fresco» sgâriate de obrăznicia inconștientă, a celor ce nu pot, altfel, să-și nemurească numele, - biserica stingheră și părăsită se ascunde sfioasă, la marginea pădurii depe valea Vezii”²⁸. Aceleași informații sunt înregistrate și de preotul Mircea Stancu în preambulul inventarului efectuat în anul 1969: „Multă vreme această biserică a fost lăsată uitării. Una după alta i s-au luat ferestrele, ușa, cărămida cu care era pardosită, catapeteasma, din care rămăsese numai scheletul din grinzi de lemn, iar acoperișul din șindrilă a luat într-o vară de o vâltoare puternică și aruncat în vârful dealului ...”²⁹.

În anul 1935, Comisiunea Monumentelor Istorice, dat fiind starea de degradare în care se afla biserica, dar și importanța ei istorică, stabilește necesitatea restaurării acesteia. De altfel, Mănăstirea Drăgănești era cunoscută de Nicolae Iorga, președintele Comisiunii Monumentelor Istorice, care îi publicase în anul 1908 pisania³⁰ și care s-a preocupat de restaurarea sa, ziarele vremii relatând despre lucrările de restaurare că foloseau deseori sintagma „de care domnul profesor Iorga se interesează foarte mult”³¹.

Lucrările de restaurare s-au desfășurat în perioada 1935 – 1941, planurile au fost întocmite de arhitectul Emil Costescu, fondurile pentru reparații fiind alocate de Comisiunea Monumentelor Istorice, Prefectura Județului Teleorman, Primăria Roșiori de Vede și Ministerul de Finanțe, și donate de Banca Națională, Casa de Economii, Camera de Agricultură etc.

În perioada 1935 – 1937 au fost făcute lucrări exterioare de reparație. Au fost consolidate zidurile și a fost refăcut acoperișul cu olane fabricate în anul 1937 la Fabrica „Eftimiu” din Bucov³².

Pictura interioară a fost evaluată de o echipă de pictori, iar catapeteasma a fost refăcută din zid și a fost pictată. Totodată, au fost montate ferestre și o ușă din stejar, iar locul a fost împrejmuț. Lucrările de restaurare au fost executate de meșteri din comuna Măldăeni și de locuitorii satului³³.

²⁷ Ioan Stănculescu-Ghingheanu, *Însemnări, în pripă, despre Roșiorii-de-Vede*, în Almanahul Județului Teleorman, Editura Ziarului „Victoria”, Turnu-Măgurele, 1923, p. 100.

²⁸ Idem, *Însemnări istorice-culturale despre Roșiorii-de-Vede dinaintea de 1860*, în Almanahul Județului Teleorman, editat de revista „Drum Nou”, 1935, p. 72.

²⁹ Registrul inventar parohia Drăgănești, filiala Văcărești 1969, aflat în arhiva Bisericii Drăgănești de Vede, pus la dispoziție cu amabilitate de preotul Cristian Nicodim.

³⁰ Nicolae Iorga, *Inscripții din Bisericile României*, vol. II, Atelierele Grafice Socec & Comp., București, 1908, pp. 338-339.

³¹ *Universul*, nr. 117 din 1 mai 1938, p. 6; *Neamul Românesc*, nr. 225 din 12 octombrie 1938, p. 2; *România-Province*, nr. 134 din 13 octombrie 1938, p. 14.

³² Pavel Mirea, Ion Torcică, Claudiu Olaru, *Cercetări arheologice preventive la Mănăstirea Drăgănești (sat Coșoteni, com. Vede, jud. Teleorman)*, în BMJT, 11, 2019, p. 163.

³³ Registrul inventar parohia Drăgănești, filiala Văcărești 1969, f. 2.

În anul 1938, biserica a fost înzestrată cu clopote noi, donate de Dumitru Pandulescu, comerciant cu dare de mână din comuna Văcărești³⁴, iar în anul 1941 credincioșii din zonă au construit o clopotniță.

Importantă este viziunea de integrare a mănăstirii în viața socială și culturală a comunității. Pentru realizarea acestui obiectiv se dorea amenajarea unor alei prevăzute cu bănci și iluminate electric care să lege Roșiorii de Vede de mănăstire, și, în semn de omagiu pentru străjerii lui Matei Basarab, mănăstirea să devină un loc de rugăciune al străjerilor teleormăneni³⁵.

Chiar dacă lucrările de restaurare nu erau finalizate, în anul 1939 a fost redată cultului ca biserică de mir, preot fiind numit Alexandru Badea care a slujit până în anul 1942³⁶.

În timpul regimului comunist, Mănăstirea Drăgănești a avut șansa, dată de valoarea ei istorică și artistică, alături, probabil, de plasarea ei într-o zonă fără prea mare potențial agricol sau urban, de a scăpa de soarta pe care au avut-o multe biserici și mănăstiri din țară.

Informațiile cele mai importante pe care le avem despre biserică provin din inventarul făcut în anul 1969 și în care este prezentată „zestrea” bisericii. Conform acestui inventar, proprietățile imobile erau: biserica cu hramul „Sfântul Dumitru” construită din cărămidă, cu o suprafață de 72 m², aflată într-o stare de conservare rea, cu o uzură de 80%, clopotnița construită în anul 1941, cu o suprafață de 4 m² și o stare de conservare mediocră, curtea bisericii cu o suprafață de 1600 m², un teren intravilan în satul Văcărești, cu suprafața de 2500 m², de biserică și cimitirul aflat la marginea de est a satului Văcărești, cu o suprafață de 4700 m² și împrejmuit cu sârmă ghimpată³⁷.

În același an, biserica deținea o serie de obiecte de cult dintre care menționăm: antimis, cădelniță, căldărușe pentru botez, candelă, cristelniță, chivot, cruce din lemn de tei pe care este pictată scena răstignirii, cruce de mână, cununii, epitaf, icoane³⁸, sfeșnice, disc și potir din nichel argintat, cu inscripție etc³⁹. Alături de acestea sunt menționate obiectele de birou și uz gospodăresc: mese, scaune, cuier, sobă, fețe de masă, ștergere din borangic, preșuri etc.⁴⁰.

În anul 1969 biserica deținea aproximativ 350 de volume, cărți de ritual bisericesc, cărți cu caracter teologic și reviste teologice, fără a avea în patrimoniu documente istorice, literare sau manuscrise. Începând cu anul 1948, până în 1960 biserica a fost abonată la revistele: „Biserica Ortodoxă

³⁴ *Ibidem*.

³⁵ *Curentul*, nr. 3325 din 6 mai 1937, p. 9.

³⁶ Registrul inventar parohia Drăgănești, filiala Văcărești 1969, f. 2.

³⁷ Registrul inventar parohia Drăgănești, filiala Văcărești 1969, f. 7.

³⁸ Două dintre aceste icoane ce reprezintă pe Sfântul Mare Mucenic Dimitrie Izvorătorul de Mir și pe Sfânta Cuvioasă Paraschiva, au reușit să reziste timpului și se află și astăzi în patrimoniul Mănăstirii Coșoteni.

³⁹ Registrul inventar parohia Drăgănești, filiala Văcărești 1969, f. 10.

⁴⁰ *Ibidem*, f. 9.

Română”, „Glasul Bisericii”, „Ortodoxia” și „Studii Teologice”, în perioada 1961 – 1969 nemaifiind abonată la reviste⁴¹.

Din descrierea obiectelor rezultă că mobilierul liturgic, vasele sfinte, veșmintele și cărțile de ritual bisericesc sunt comune, putând fi datate la mijlocul secolului al XX-lea. Nu se poate vorbi de piese unice, valoroase, de carte veche, de mobilier bogat ornamentat, de veșminte liturgice deosebite și de broderii cu fire de aur și de argint, de orfevrărie și de icoane ferecate în argint sau argint aurit ce constituiau o parte importantă a averii unei mănăstiri. Dacă Mănăstirea Drăgănești a avut astfel de odoare, și este posibil să fi fost înzestrată cu ele de ctitori și de dregători ce-și dorm acolo somnul de veci, ele au dispărut fără urmă, ca de altfel și marea majoritate a obiectelor consemnate în Registrul Inventar din anul 1969.

În anul 1991 Preasfințitul Părinte Episcop Calinic al Argeșului și Muscelului⁴² a numit pe preotul Cătălin Vlădeanu să se ocupe de restaurarea bisericii Mănăstirii Drăgănești. Fiind monument istoric, restaurarea s-a făcut de Oficiul Național al Monumentelor Istorice și a durat mai mulți ani, cauza principală fiind lipsa fondurilor.

În perioada noiembrie 1991 – aprilie 1992 au fost întocmite relevee de construcții și de degradări, au fost făcute studii geotehnice și topometrice⁴³ și s-a făcut o expertiză tehnică în cadrul căreia s-au efectuat studii pentru a se stabili natura și cauza deteriorărilor. Pentru întocmirea expertizei tehnice a fost necesar efectuarea unor sondaje arheologice realizate de Institutul de Arheologie „Vasile Pârvan” București și Muzeul Județean Teleorman și avizate de Direcția Monumentelor, Ansamblurilor și Siturilor Istorice în luna iulie 1992⁴⁴.

În anul 2002 se încheie Actul Adițional nr. 1 la contractul nr. 6925 din 1991, beneficiar fiind Oficiul Național al Monumentelor Istorice, iar proiectant S.C. Scala Construcții S.R.L., pentru restaurarea bisericii. Proiectul a fost elaborat de către un colectiv care a identificat numeroase deteriorări: crăpături și fisuri pe toată grosimea zidăriei, ce afectau și fundația; rosturi între zidul catapetesmei și zidurile longitudinale; o zonă de cărămidă dislocată la legătura cupolei altarului de arcul transversal pe care se reazemă baza turlei; turla fracturată la legătura cu baza și deasupra ferestrelor; zone mari, la nivelul trotuarului, cu cărămidă degradată prin măcinare datorită stagnării apelor pluviale⁴⁵, toate acestea ducând la slăbirea structurii de rezistență.

După ce a făcut toate aceste constatări, Comisia de elaborare a proiectului de restaurare a propus soluții de consolidare, toate fiind făcute

⁴¹ *Ibidem*, f. 13 - 15

⁴² La acea dată protoierii Alexandria, Turnu Măgurele și Roșiori de Vede se aflau sub jurisdicția canonică a Episcopiei Argeșului și Muscelului.

⁴³ „Proiect tehnic de consolidare și restaurare biserică monument Negru Vodă, Coșoteni – jud. Teleorman. Piese scrise. Decembrie 2002” aflat în arhiva Mănăstirii Coșoteni și pus la dispoziție cu amabilitate de părintele protos. Ciprian Florea, starețul mănăstirii.

⁴⁴ *Ibidem*, p. 24.

⁴⁵ *Ibidem*, f. 9.

conform expertizei tehnice și recomandărilor făcute de D.M.A.S.I. astfel încât să se intervină cât mai puțin în arhitectura și ceea ce s-a mai păstrat din pictura originală a monumentului.

Soluțiile propuse au fost următoarele: legarea construcției cu o centură la nivelul de călcare; realizarea unei alte centuri la nivelul cornișei; suprabetonarea tuturor cupolelor; demolarea turlei și refacerea acesteia în aceeași concepție arhitecturală, însă din beton armat; țeserea cu beton sau cu cărămidă a zonelor de zidărie care prezintă dislocări sau crăpături; cercetarea picturii de către un pictor restaurator autorizat; retencuirea după reparații cu tencuială de frescă; refacerea acoperișului și înlocuirea olanelor care s-au spart; refacerea ancadramentului ușii, fără pisanie; realizarea unei pardoseli din dale de piatră; realizarea unui trotuar din bolovani de râu și rigolă cu scurgerea către împrejmuirea terenului; marcarea exonartexului cu zidărie obișnuită la cca. 50 – 60 cm de la nivelul solului..

Lucrările de restaurare au durat până în anul 2006, când, potrivit spuselor părintelui stareț Ciprian Florea a fost montat și policandrul.

Biserica a funcționat ca biserică de mir și în timpul lucrărilor de restaurare, deoarece în jurul bisericii exista o comunitate în care viața decurgea normal, tinerii se căsătoreau și aveau nevoie de slujba de cununie, se nășteau prunci care trebuiau botezați, trebuiau oficiate slujbe de înmormântare și de pomenire. Slujbele aveau un caracter ocazional și erau săvârșite de cele mai multe ori la cererea credincioșilor de preoții: Mircea Stancu, Cătălin Vlădeanu, Marius Năvârcă, Cătălin Popescu, Alin Istrate și cântărețul Doru Moraru⁴⁶.

În anul 2014, la inițiativa Preasfințitului Părinte Episcop al Alexandriei și Teleormanului, Galaction Stângă, s-a luat hotărârea ca biserica să redevină ceea ce a fost la început, biserică de mănăstire. Astfel, 2014 este anul în care fosta mănăstire Drăgănești revine la viață, cu un nou nume, luat de la localitatea în care se află. Din acest moment se poate vorbi de Mănăstirea Coșoteni cu hramul Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir, fosta Mănăstire Drăgănești.

La 1 iulie 2014 a fost numit stareț părintele Ciprian Florea căruia i s-a dat în grijă o mică obște monahală. Misiunea acestora de refacere a mănăstirii a fost deosebit de grea. La sosirea părintelui stareț la Coșoteni, la 19 iulie 2014, chiar dacă biserica beneficiase de curând de o restaurare, aceasta nu avea geamuri, nu era racordată la curent electric, nu existau cărți bisericești sau alte obiecte de cult.

După o foarte scurtă perioadă de amenajare și de curățare a sfântului lăcaș, părintele stareț săvârșește prima liturghie în nou numita Mănăstire Coșoteni la 3 august 2014.

În același an, la 13 septembrie, la sugestia părintelui stareț Ciprian Florea și cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Galaction Stângă, s-a hotărât ca mănăstirea să aibă un al doilea ocrotitor, Sfântul

⁴⁶ Protoieria Roșiori de Vede, Monografie –Album, Editura Cartea Ortodoxă, Alexandria, 2011, p. 159.

Cuvios Mucenic Efrem cel Nou, icoana acestuia fiind sfințită la 25 octombrie 2015.

Întrucât nu exista un corp de chilii, o altă provocare cu care s-a confruntat și se confruntă în continuare mica obște monahală a fost naveta zilnică între mănăstire și orașul Roșiori de Vede, indiferent de anotimp, îndurând arșița verii sau gerul năprasnic al iernii.

Anul 2017 reprezintă perioada de maximă dezvoltare și înflorire pentru Mănăstirea Coșoteni. În acest an este resfințită biserica, este construit și sfințit Altarul de vară cu hramul Sfântul Ioan Iacob Hozevitul și părintele stareț Ciprian este hirotosit protosinghel.

În anul 2018, starețul mănăstirii Coșoteni, cu binecuvântarea Episcopului Alexandriei și Teleormanului, a adus la mănăstire un fragment din moaștele Sfântului Efrem, cel de-al doilea ocrotitor al așezământului monahal.

Dar, așa cum îi place părintelui stareț Ciprian Florea să spună, „mănăstirea din Valea liniștii a cunoscut mai multe răstigniri și învieri”. O astfel de răstignire a fost, la fel ca pentru toate lăcașurile de cult, în perioada 2020 - 2021, în timpul pandemiei COVID-19, iar în învierea mănăstirii un mare rol l-a avut organizarea în anii 2023 – 2024 a „Zilelor Mănăstirii Coșoteni, fosta Mănăstire Drăgănești”.

În ziua de Bunavestire a anului 2025 după Liturghia dedicată acestui important eveniment al creștinătății a urmat sfințirea Troiței Eroilor Transmisioniști ce au făcut supremul sacrificiu la:

- Plevna, Rahova, Vidin – 1877;
- Predeal, Rucăr, Bran, Sibiu, Jiu, București, Mărăști, Mărășești, Oituz, Tighina, Hotin, Tisa, Budapesta – 1916 – 1918;
- Cernăuți, Țiganca, Odesa, Crimeea, Stalingrad, Caucaz, Iași, Chișinău, Păuliș, Oarba de Mureș, Carei, Szolnok, Debrețin, Budapesta, Roznava, Horn, Banska Bystrica, Moravia, Viena – 1941 – 1945;
- Angola, Afganistan, Kosovo, Irak.

Slujba de sfințire a fost oficiată de către un sobor de preoți condus de Preasfințitul Părinte Galaction, Episcopul Alexandriei și Teleormanului.

Aceasta a fost și prima activitate organizată în comun de către Comandamentul Comunicațiilor și Informaticii și Mănăstirea Coșoteni în baza protocolului din decembrie 2024.

BIBLIOGRAFIE

- BECHERU V., Drăgănești de Vede, 510 ani de la prima atestare documentară, în Drăgănești de Vede, 510 ani de la prima atestare documentară, Editura Universității Naționale de Apărare „Carol I”, București, 2024;
- BOLLIAC C., Monastirile din România (monastirile închinete), București, Typographia lui Stephan Rassidescu, 1862;

- CRISTEA S., Monografia Județului Teleorman, Editura „Teleormanul Liber”, Alexandria, 1988;
- DANIC, Mănăstirea Arnota, VIII, 178, apud Ecaterina Țânțăreanu, Habitat medieval în sud – vestul Munteniei în sec. XIV – XVII. Temeiuri istorice și arheologice, Editura Renaissance, București, 2010;
- GIURESCU C., Istoria Românilor, vol. III, partea I, Fundația pentru literatură și artă, București, 1941;
- HURMUZAKI E., *Documente grecești privitoare la istoria românilor*, Vol. XIV, partea I, 1320 – 1716, București, 1915;
- IORGA N., Istoria comerțului românesc, epoca veche, Tipografia „Tiparul Românesc”, 1925;
- IORGA N., Documente teleormanene (după o condică de copii din secolul al XVII-lea a Institutului Sud-Est european), în BCIR, vol. XI, Tiparul așezământului tipografic „Datina Românească”, Vălenii-de-Munte, 1932;
- IORGA N., Istoria Românilor, vol. III, Editura Enciclopedică, București, 1993;
- ISPIRESCU P., De la București la Roșiorii-de-Vede și înapoi, în Poveștile unchiușului sfătos, Editura Cartea Românească, București, 1937;
- MIREA P., TORCICĂ I., OLARU C., Cercetări arheologice preventive la Mănăstirea Drăgănești (sat Coșoteni, com, Vedea, jud. Teleorman), în BMJT, 11, 2019;
- MOISESCU C., Arhitectura epocii lui Matei Basarab, vol. I, Editura Meridiane, 2002, București;
- NICOLAE V., Ctitoriile lui Matei Basarab, Editura Sport-Turism, București, 1982;
- PĂCURARIU M., *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1980;
- STĂNCULESCU-GHINGHEANU I., Însemnări, în pripă, despre Roșiorii-de-Vede, în Almanahul Județului Teleorman, Editura Ziarului „Victoria”, Turnu-Măgurele, 1923;
- STĂNCULESCU-GHINGHEANU I., Însemnări istorice-culturale despre Roșiorii-de-Vede dinainte de 1860, în Almanahul Județului Teleorman, editat de revista „Drum Nou”, 1935;
- XENOPOL A. D., Domnia lui Cuza-Vodă, Tipografia editoare „Dacia” Iași, 1903;
- Protoieria Roșiori de Vede, Monografie –Album, Editura Cartea ortodoxă, Alexandria, 2011;
- Istoria Mitropoliei Țării Românești. Studii publicate în anul 1959, la împlinirea a 600 de ani de existență, Editura Trinitas, București, 2010;
- Istoria învățământului din România, vol. I, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1983;